

★
★
Barbara

in Irak mensen worden doodgeschoten. Ze worden geconfronteerd met de onverenigbaarheid van verschillende godsdiensten, en met de rol van Amerika hierin. En bovendien kennen ze natuurlijk het geweld ook van dichtbij: vanuit de dagelijkse klasruzie en de gevechten onderling. Daarom is het ook goed om met de kinderen te praten nadat ze een lezing hebben meegemaakt. Niet alleen de mondige kinderen, maar ook de anderen, die uit hun isolement moeten worden gehaald, en die niet kunnen praten over de gruwel waar ze zelf ook mee geconfronteerd worden. Omdat ze zelf van verschillende nationaliteiten zijn, bijvoorbeeld. Zo is er bijvoorbeeld de boosaardige 'neger' in *Zwijnen*, en dan krijgt het zwarte jongetje in de klas de vraag: ging dat over jou, en hoe reageer jij daarop? Doordat Tine de gewoonte heeft om met kinderen te werken, krijgt zij andere antwoorden te horen. Daarom willen we ook met zo klein mogelijke groepjes werken, zodat iedereen een stem kan krijgen. Dat is de verantwoordelijkheid van een huis en een artistiek leider. Mieja is met Titus Andronicus aan de slag gegaan vanuit een overtuiging dat theater een confrontatie moet zijn en vragen moet oproepen. De maker construeert zijn eigen visie op een samenleving, en confronteert die met het publiek. Dat is iets wat Mieja interesseert, en zij is dan ook de juiste persoon om zo'n hard thema op een juiste manier te omkaderen.

Het verhaal van de gemeenschap

De verhalen waar ik vandaag van hou, zijn bijvoorbeeld die van Arne Sierens met zijn Louis Paul Boon-achtige figuren, zoals *Trouwfeesten* en *Processen*, of *Niet alle Marrokkanen zijn Dieven*. Omdat die teksten gaan over een gemeenschap en een samenleving. Over ontmoetingen, over emoties, over uitbarstingen en vreugde. Ik las laatst ook de roman *De helaasheid der dingen*, van Dimitri Verhulst, en daar vind je dezelfde thema's terug: een gemeenschap van mensen die niet gekozen heeft om met elkaar te leven, maar dat toch doet. Ik hou van dat soort verhalen, omdat ze zo dicht op mijn huid zitten, omdat ze zich afspelen in een zeer herkenbaar milieu, over families en wat er in leeft. Je kan zo je eigen namen plakken op de figuren die worden voorgesteld. Het is belangrijk dat die verhalen dicht op je huid zitten, omdat ze je dan langer bezig houden. Ik herinner me bijvoorbeeld nog de voorstelling *U bent mijn moeder*, gespeeld door Joop Admiraal, die ik vijftien jaar geleden gezien heb. Volgens mij is dat een leeftijdloze voorstelling, daar kunnen kinderen van vier tot achttien jaar naartoe, omdat je altijd het kind bent van iemand. Het kindertheater heeft een zeer grote marge. Ik zag de Stefan Perceval-versie toen mijn moeder dementerend was, en kon op dat moment geen try-out bijwonen, omdat het te pijnlijk was voor mij. Maar voor de voorstelling heb ik wel de familie uitgenodigd, en dan merk je dat je door de keuze van het onderwerp eigenlijk heel uiteenlopende publieksgroepen kan uitnodigen, die mekaar ontmoeten in het onderwerp dat wordt aangesneden. Na tien jaar programmeren in Antwerpen, merk je ook wel dat dit een heel andere praktijk is dan het in Hasselt zou zijn. In je zoektocht naar een publiek, reflecteer je eigenlijk wat er in de stad speelt, en leg je daar ook de nadruk op.

Het moment van de hartenklop

Kort geleden was ik in Marrakech, op het Jenaalfna-plein: een feeëriek omgeving vol lampjes, waar het krioelt van de mensen en de geuren, heel erg geheimzinnig al-

DRIE ZUSTERS (2003 – 2004, Zeyen)

De oorspronkelijke tekst van Anton Tsjechov wordt voor het (jeugd)theatergezelschap van Inne Goris, Zeyen, bewerkt door Bart Moeyaert. En dit leert Moeyaert schreef in 2000/2001 al het opmerkelijke *Rover Drinkman* voor Luxemburg) ontsaat de tekst niet vanachter de schrijftafel, maar vanachter het notitieboekje in de repetitiezaal. Moeyaert wordt door Inne Goris uitgenodigd en uitgedaagd om

en eigenzinnige interpretatie van Tsjechovs *Drie Zusters* te schrijven. Het resultaat is een beklijvende, volstrekt ONCONVENTIONELE voorstelling die de 1000 Watt Theaterprijs 2004 wegkaapt. De creatie zelf én het feit dat deze voorstelling de prijs voor Beste Jeugdtheater-voorstelling in ontvangst mag nemen, doet de gemoeidere hoog op- laten. Omdat de voorstelling een aantal tegemoetkomingen aan een

jong(en) publiek met de voeten treedt, wordt namelijk de vraag gesteld waarom deze voorstelling nog een 'jeugdtheatervoorstelling' is. *Drie Zusters* benadert het kinderpúblic niet betuttelend of voorzichtig maar als een constellatie toeschouwers die in staat is tot abstraheren en interpreteren van abstractie.